

Gezinsdrama schrijft nog lang na

Rouw kan tot onverwacht contact leiden. Dat schreef ik in mijn vorige [blog](#). Toen wist ik nog niet hoeveel mensen af zouden komen op een [avond](#) in de Witte Kapel: een avond voor wie zich betrokken voelde bij de slachtoffers van het [gezinsdrama in Duiven](#), eind januari '20. Wie zouden, zo'n 6 weken later, nog eens herinneringen willen ophalen, gevoelens uitwisselen of (opnieuw) een kaarsje aansteken?

Collega-predikante Jolande van Baardewijk ([PKN](#)) en ik ([GKv](#)) hadden eerlijk gezegd niet veel bezoekers verwacht, hoogstens vier of vijf. Maar het werd een groep die drie keer zo groot was. Gelukkig pasten we nog in de intieme zijkapel.

En ja, ook op [deze avond](#) bleek dat rouw leidt tot onverwacht contact, onderlinge herkenning, onverwachte ontboezemingen, onderlinge gesprekken, onverwachte herinneringen. Mooi was, dat er vooral veel *goede* herinneringen

boven kwamen. Om sommige daarvan konden we zelfs ook nog lachen, tussen de tranen door.

Want ja, opnieuw waren er tranen. De pijn was voelbaar, het verdriet. Maar ook boosheid. Waarom moest de pers al details naar buiten brengen terwijl sommige nabestaanden nog van niets wisten? Moesten die in de krant of online lezen wat hun familieleden is overkomen? En dan die herinneringen. Voor sommigen gevoelige jeugdherinneringen. In je eigen leven is een gat geslagen, zo voelt dat. En ja, opnieuw werden er kaarsjes aangestoken.

Vooraf werd duidelijk hoe moeilijk het is om te leven met vraagtekens. Vragen die onbeantwoord blijven. Niemand had dit zien aankomen. Wat is er nu echt gebeurd? Of wil je dat juist *niet* weten? En *waarom* is dit gebeurd? Waarom laten levens, on-voltooid, in één klap, zulke schrijnende leegtes na? Eén leven zelfs nog zo jong en bloeiend?

Nee, die vragen zijn die avond niet verdwenen. Ook niet wanneer Jolande een gedicht voorleest. Ook niet als dat gedicht iets van de tederheid van Gods Vaderhart probeer te verwoorden – een Vader die niet als een sadist ervan geniet om mensen te pijnigen, maar zelf juist namen van mensen als tattoos in zijn handpalmen heeft staan. Die tederheid maakt onze vragen misschien zelfs wel groter...

Samen-zijn op een avond als dit – dat is niet bedoeld om pijn te verdoven. Of om met snelle of zalvende reacties vragen weg te duwen. Bij zoiets ingrijpends zullen pijn en vragen nog vaak terug blijven komen. Op onverwachte momenten. Iets herinnert je opeens aan één van de slachtoffers. Een avond als dit wil juist ruimte geven om herinneringen en vragen *boven* te laten komen, om de pijn er te laten zijn, om samen nieuwe moed te vinden om *toch* door te gaan. Misschien is het goed om over een jaar elkaar nog een keer op te zoeken, op zo'n soort avond.

Sommige aanwezigen lieten in elk geval merken dat ze zoiets op prijs zouden stellen. Want een drama als dit schrijft nog lang na. Pijn en rouw leiden tot onverwacht contact. En het delen van gedachten, gevoelens, gedichten of muziek kan nieuwe moed geven.

Rob Nijhoff, 12 maart 2020; reacties: predikant@duiven-velp.nl